

Co oči nevidí

„Musím jít do práce, zlato,“ dala mi pusku na tvář a odešla ven.

Pracovala jako servírka v jednom venkovském hotelu. Byla to práce, pro kterou se narodila. Neměla nic radši, nejenom, že si ráda povídala s lidmi, ale ještě jí bavilo míchat koktejly. Jako každý večer, obsluhovala tam plný zástup kluků, kteří se jí pokoušeli sbalit. Víím to, protože mi to sama popisovala na našem rande.

„Zkoušeli na mě různé balící hlášky. Znáím je už úplně všechny,“ říkala mi, a přitom se roztomile hihňala.

V tu chvíli jsem si myslel, že musím mít zatraceně velký štěstí, když se mi podařilo získat holku, kterou už se snažil sbalit v okruhu sto kilometrů snad každý mladý ogara, a stejně si nakonec vybrala mě, protože jsem jí přišel ne sympatičtější. Říkal jsem si tehdy, jaký nejsem pašák, a ona mi to potvrdila taky tím, že mě sem tam hladila po hlavě.

Když se vrátila tehdy domů, nic jsem netušil. I když možná mi to mělo dojít. Zeptal jsem se jí tak jako obvykle: „Tak co, moje beruško, jak ses měla v práci?“

„Ale, jako vždycky hrůza děs, však to znáš,“ odpověděla poněkud rychleji, než jsem čekal. Normálně je se vždycky rozovídala jako politik před volbami, ale teď mě odbila jako, kdybych byl jen další machr u baru, snažící se jí nabalit.

Co se to s ní proboha stalo? Že bych něco přehlídl.

„Trápí tě něco, miláčku?“ zeptal jsem se jí.

„Ale nic, brouku, jsem úplně v klidu.“

To je zvláštní, pomyslel jsem si. Opět stručná odpověď. Něco se určitě dělo a já byl v tu noc odhodlaný přijít na to co.

„Jestli tě někdo v té práci dneska naštvál, klidně mi to můžeš říct,“ snažil jsem se to z ní stále nějak vydolovat, „víš přece, že mi můžeš povědět úplně všechno.“

„Nevím, jestli by tě to zajímalo,“ řekla mi opět rychle.

„Samozřejmě, že ano. Zajímá mě všechno o tobě. Zvláště, když tě něco trápí.“

„Nechci tě s tím otravovat. Víš přece, jak já se vždycky rozovídám a pak už tu hubu nezavřu.“

„To mi nevádí,“ oponoval jsem dál, „přesně to se mi na tobě líbí.“

Ona se jen sladce usmála a řekla mi: „Víš co, jsem unavená, jdu spát, dobrou noc.“

A bez toho, že by mě nechala vypustit ještě další slovo, zavřela za sebou dveře od ložnice a nechala mě stát v předsíni. Zůstal jsem tam jako kůl v plotě a byla mi tak zodpovězena i další otázka. Takže dneska zase žádný sex, říkal jsem si.

Druhý den se tvářila naprosto stejně. Opět se mnou nechtěla vůbec mluvit. Začínal jsem smýšlet nad nejhorším. Báł jsem se, kam tohle až může dojít, pokud co nejdříve nezakročím.

Další den jsem se teda rozhodl, že budu chlap a prostě jí to všechno na rovinu řeknu a ona se mi bude muset zodpovídat. Hned, jakmile došla, přistoupil jsem vzpřímeně k ní. Hned na to jsem se musel podívat dolů, neboť byla skoro o hlavu menší než já, takže neměl být pro mě velký problém působit dominantně. Tentokrát jsem se nenechal uklidnit jejím sladkým pohledem a ihned jsem spustil: „Tak poslouchej, holčičko, takhle by to dál nešlo...“

Najednou jsem se ale zadíval do jejích zelených očí a trochu jsem znejistěl. Jako by mi její pohled přece jenom trochu sebral můj vítr z plachet.

„Co máš na mysli, chlapče?“ Najednou mě její pohled bodal jako, kdybych stál přímo u slunce.

„No... já jsem... chtěl jsem říct, že mě akorát znepokojuje, jak mě každý den, když se vrátíš, jen tak odbýváš. Vždycky jsi mi barvitě říkala, jaký jsi měla den a najednou vždy mlčíš a jen se na mě usmíváš.“

„Chceš, abych se na tebe radši mračila?“

„To ne, jen bych rád věděl, jestli se něco děje. Podle mě přede mnou něco tajíš.“

„Vážně?“ zněla dost překvapeně.

„Ano vážně,“ snažil jsem se nenechat se tím strhnout, „podle mě se ti něco v práci stalo, a já bych moc rád věděl co.“

„Chceš to vážně vědět jo?“

„Ano.“

„Tak fajn, broučku,“ usmála se na mě, ovšem nemohl jsem přesně určit, jestli to není zlověstný smích.

Vytáhla ze své kabelky lahev šampaňského a zakřičela na mě: „Šťastné výročí zlato!“

„Cože?“ Najednou jsem úplně znejistěl. Nevěděl jsem absolutně, jak mám reagovat. „My slavíme výročí?“

„Ano, přesně tak. Teď už chápeš, proč jsem se chovala tak divně. Doufala jsem, že ti takhle napovím, že se něco děje, a že si všimneš i dalších změn. Jak je ale vidno, nějak si nevšímli.“

„Promiň, ale tohle jsem přece nemohl tušit,“ bránil jsem se, „každý racionálně uvažující muž by si myslel, že seš mi nevěrná. Jaká další znamení jsem měl vidět? Kromě toho, že ses chovala tak divně.“

„Například, ten můj náhrdelník se slunečnicí, který jsi mi dal na naše první výročí v hotelu Slunečnice.“

Najednou jsem se praštil do hlavy a vykřikl jsem: „No jasně, ten náhrdelník. Jak jen jsem si nemohl nevšimnout.“ Stále jsem se ale bál, že to moji drahou polovičku urazí a bude na mě naštvaná, že jsem si nevzpomněl. Dokonce jsem ani nebral v potaz její nápovědy. Na moment jsem se jí zadíval do tváře a rozhodl jsem se, že zkusím asi jedinou správnou věc, kterou bych mohl v tu chvíli udělat. Dal jsem jí velkou pusu a hned na to jsem se omluvil

s tím, že jí to hned druhý den všechno vynahradím. Byla ráda, a nakonec jsme se těm posledním třem dnům od srdce zasmáli. Bylo sice trošku zvláštní, že jsem měl v konečném součtu špatné svědomí já a ne ona, i když asi jsem měl být rád, že to dopadlo zrovna takhle.

V ten večer jsem navíc spolu měli po delší době pohlavní styk, i když to byl z mého pohledu jen ten orální, protože jsem měl dojem, že jí stejně musím ještě něco vynahradit. Zatímco jsem měl hlavu mezi jejíma nohama a lízal jsem její libido, najednou jsem jazykem narazil na zvláštní věc. Měla v sobě semeno cizího muže. Moje podezření se teda nakonec potvrdilo. Nepřehlédl jsem jenom slunečnici. Ještě, že jsem neviděl to, jak s ní ten muž souložil.